

KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ

Dvacátého šestého října 2012 publikovaly *New York Times* na titulní straně článek detailně popisující obrovský majetek patřící rodině premiéra Wen Ťia-paa. Na základě korporátních záznamů se v něm odhadovalo, že rodina Wenových vlastní bezmála tři miliardy dolarů. Na začátku dvacátého odstavce se objevilo Whitneyino jméno. Pověďte mi něco o úderu do kostry našeho vztahu.

Tři dny předtím, než článek vyšel, kontaktoval reportér *New York Times* David Barboza Whitney a informoval ji, že se dostane do hledáčku článku, a požádal ji o vyjádření. Whitney se radila s Tetičkou Čang, jak mají reagovat. Barboza sdělil Whitney, že bude psát o společnosti Great Ocean, která byla prostředkem použitým k zakoupení akcií Ping An, a že později byly převedeny akcie v hodnotě více než 100 milionů dolarů na účet patřící matce Wen Ťia-paa, což byla učitelka v důchodu bez jakéhokoli zdroje příjmu s výjimkou státní penze.

Whitney a Tetička Čang se původně rozhodly příběh nekomentovat. Pak Whitney kontaktovala Barbozovu tchajwanskou manželku prostřednictvím svých přátel v uměleckém světě. Několik hodin ji Whitney přemlouvala, aby přesvědčila Barbozu odložit příběh do šuplíku. „Jsme všichni Číňané,“ zaslechl jsem, jak jí Whitney říká. „Měli bychom dokázat urovnat to přátelsky. Já mám děti, vy máte děti; víte, jak moc to ublíží mé rodině. Nechtěla byste, aby to potkalo žádnou rodinu na světě.“ Byl to další příklad vzdálenosti mezi Whitneyinou kulturou a kulturou západního světa. Ale byla opravdu zoufalá. Byl to výstřel do tmy. Není třeba dodávat, že Barbozovi neprojevíli zájem.

Tetička Čang změnila názor a přikázala Whitney, aby převzala odpovědnost za dohodu s Ping An. Dala Whitney pokyn, aby řekla Barbozovi, že všechny akcie na jméno premiérové matky a dalších příbuzných ve skutečnosti patří Whitney, která je uložila na jejich jména, aby zakryla rozsah svého majetku. „Když jsem investovala do Ping An, nechtěla jsem, abych se moje jméno objevilo na veřejnosti,“ řekla Whitney *New York Times*, „takže jsem požádala své příbuzné, aby vyhledali jiné lidi, aby za mě převzali mé akcie.“ Whitneyino prohlášení bylo, mírně řečeno, přitažené za vlasy. Až příliš okatě si říkalo o to, aby se mu věřilo. Ale Whitneyina loajalita vůči Tetičce Čang ji nutila plnit její příkazy. Samozřejmě, původně byly všechny akcie psány na Great Ocean kvůli ochraně Wenových, a nikoli Whitney. Teprve když jsme v roce 2007 s Whitney prodali svůj podíl, učinila Tetička Čang chybné rozhodnutí převést vlastnictví akcií na svou tchyni a další členy klanu. Tímto krokem vznikla nežádoucí stopa. Pokud by akcie zůstaly psány na Great Ocean, neměl by toho Barboza v ruce mnoho, čím by svůj příběh doložil.

V hloubi duše jsem vždycky věděl, že Tetička Čang jednou Whitney obětuje. Představoval jsem si však, že až k tomu zvratu dojde, měla by Whitney myslet spíše na svou ochranu. Jenže jsem se mýlil. Whitney do svého vztahu s Tetičkou Čang investovala příliš mnoho. Rovněž vyznávala to, čemu my Číňané říkáme *i čchi*, kodex bratrství, tentýž kodex, který mě vázal k mým kamarádům v Šanghaji. Vědomě přijala roli obětního beránka, aby dokázala, že Tetička Čang měla pravdu, když jí po všechny ty roky důvěřovala.

Většina lidí by uprchla někam do bezpečí, protože by si spočítala, že teď není doba hrát si na hrdinu. Ale Whitney ne. Chápal jsem její počín jako hluboce osobní volbu, napůl projev zoufalství, napůl odvahy. Roli snad mohlo sehrát i Whitneyino křesťanství. Ale víc než to vážil její závazek vůči vztahu, který si vybuodovala. Naléhal jsem, aby s Barbozou nemluvila. Ale ona se rozhodla, že to udělá, protože její vztahy pro ni byly vším.

Pro rodinu Wenových a celkově pro nejvyšší vrstvy Komunistické strany Číny byla tato záležitost úderem z čistého nebe. Ukázalo se